

Pareltjes van de Geriatrische Trauma Unit

Zorgen voor ouderen in een
ziekenhuissetting

Pareltjes van de
Geriatrische Trauma Unit

Mirjam Foekema

Schrijver: Mirjam Foekema
Coverontwerp: Mirjam Foekema
Foto's: Richard de Heus
ISBN: 9789464800319
© Mirjam Foekema

Inhoud

Inhoud	5
Voorwoord	9
Voorwoord	11
Patiënten versus bewoners	13
Apparatuur en uitrusting	15
In de maling genomen of serieuze opdracht?	16
Denken aan vroeger	17
Recordpoging	18
Blij met een blaadje uit de printer	19
Mini spoed cursus Spaans	21
Twee gebroken ellebogen	22
Collega's onder elkaar	23
Wie de bal kaatst...	25
Jarige job	27
Twee voor de prijs van één	29
Verwachtingen	30
IJsje na de operatie	31
Rood-wit-blauw gips met oranje randje	33
Personeel inpakken en meenemen	34
Mijn haar in de krull!	35
Oude en nieuwe zuster, hetzelfde ziekenhuis	37
Vier jaargetijden	38
Echtpaarhereniging	39
Twee nieuwe heupen	41
Grote donker eikenkast of toch niet?	42
Een vogelnestje	43
Toelatingstest	44
Een welkome douchebeurt	45
Afleidende humor	46
Onbegrepen gedrag is gewoon logisch!	47
Hallucinaties of toch werkelijkheid?	51
Laatste wens	53
In de grondverf	56
Zuinig zijn op een bijna 100- jarige	57

Vlaggetjesdag	58
Bij de inboedel inbegrepen	59
Als je haar maar goed zit	61
De 'poeppil'	62
Op z'n Rotterdams	63
Bijna honderd jaar en eigen tanden hebben	65
Oud! Wel of niet opereren?	67
Kussengevecht	68
Nieuwjaarsdagfoto	69
Feesthoedje op	70
Afscheid personeel, een feest voor patiënten!	71
Joop de Bruggenbouwer	73
Picasso	75
Ruimte voor een tweelingzus!	76
Ander specialisme, gelukkig zelfde doelgroep.	77
Gewoon naar huis daar herstel je het best!	79
Ik heb het mooiste vak dat er is!	81
Nieuwe generatie ontmoet de oude generatie	84
'Zuster met de warme handen'	87
Mooie Hindoestaanse dame	89
Taalbarrière	91
Appeltaart!	93
Geadopteerd door de afdeling	96
Puzzelaar	98
IJsvloer	100
Janneke	103
Met een glimlach op de foto	105
Genieten van een beetje plagen!	108
Mijn verrassing van de dag	110
Zalm	112
Stichting Ambulance Wens	113
Op mijn knieën	115
Lange bonenstaak	117
Politiek	119
'Zustertje, ik heb het gevoel dat ik dood ga....'	120
Bonusdochter	122

Draaideur patiënte	123
Nawoord	125
Met dank aan...	127

Voorwoord

Wat een voorrecht het voorwoord te mogen schrijven voor dit prachtige boek van Mirjam: Pareltjes van de Geriatrie Trauma Unit. Verhalen waarbij je een lach op je gezicht krijgt of soms een traan over je wang rolt, maar je krijgt altijd een warm gevoel. In ieder verhaal de goede zorg, de liefde voor de oudere mens met het respect voor hun leven en hun bestaan.

Wat ik ook echt bijzonder vind, is dat Mirjam op zoek gaat naar wat belangrijk is voor die persoon die (langdurig) zorg nodig heeft. Allemaal kwamen ze op de trauma unit terecht, terwijl ze dat de dag er voor niet wisten; meestal ten gevolge van een val. En dan staat het hele leven op de kop en moet er veel gebeuren; foto, operatie, herstel. Tijdens die opname in ons ziekenhuis lezen we bijzondere dingen, mogelijk gemaakt door de professionals: langs de echtgenoot die helaas ook in het ziekenhuis terecht is gekomen, slingers voor een jarige meneer die helaas op de dag voor zijn 97ste verjaardag zijn heup brak, communiceren op de toon die aanslaat bij een verwarde patiënt, een dierbaar gesprek met de al lang gepensioneerde collega-verpleegkundige.

Ook weer een stimulans om de aandacht voor de ouderen die zorg nodig hebben extra aandacht te geven: uiteindelijk zijn zij een grote groep van alle patiënten in het ziekenhuis. "Aandacht voor ouderen staat hoog op de agenda en blijkt dus ook belangrijk te zijn voor de kwaliteit van hun leven".

Wat Mirjam beschrijft gebeurt in de zorg, dit gebeurt bij ons, iedere dag. Daarom is het zo fijn hier te werken en dat doet ons zorghart kloppen. Professional in de zorg: jij doet er toe!

Mirjam, dank voor jouw verhalen vol liefde en humor!

Marjolein Tasche

Voorzitter Raad van Bestuur

Voorwoord

Het is februari 2019.

Ik heb de overstap gemaakt van een woonzorgcentrum naar een chirurgische afdeling in het ziekenhuis. Dit betreft Chirurgie 2, traumatologie en urologie, met op de zijvleugel de Geriatrische Trauma Unit (GTU). De laatst genoemde wordt mijn vaste werkplek.

Op de afdeling GTU liggen over het algemeen patiënten van 70 jaar en ouder, sommigen met dementie, sommigen erg in de war vanwege een operatie (delier). Mijn geliefde doelgroep is hier dus in groten getale aanwezig. En juist patiënten in deze doelgroep brengen interessante en bijzondere gesprekken met zich mee. Wederom ontstaan hier dé momenten en gesprekken die voor mij het werken in de zorg juist zo mooi maken.

In dit boek neem ik u mee in de eerste vier jaar van mijn zorg in het ziekenhuis, waarbij ik ga ontdekken of het zorgen voor ouderen in een ziekenhuis anders is dan zorgen voor ouderen in een woonzorgcentrum, of dat het eigenlijk niet zoveel uitmaakt.

Na een week op de afdeling kan ik al een conclusie trekken: het werken in een ziekenhuis is duidelijk anders.

Gelukkig ben ik de eerste maand boventallig en kan ik mij de basis enigszins op mijn 'gemak' eigen maken. Dit gaat met name over werkstructuren, protocollen en systemen. Gelukkig komt een ding wél overeen: de kwetsbare ouderen!

Dit boekje is een kijkje áchter de schermen, voor iedereen die geïnteresseerd is in hoe het er aan toe gaat in de ziekenhuiszorg bij deze specifieke doelgroep.

Dit is beschreven vanuit *mijn* persoonlijke contact met de patiënt en vanuit *mijn* visie op zorgverlening.

Dit boekje is tevens een oproep naar alle potentieel nieuwe collega's. Door de verhalen laat ik zien hoe waardevol dit prachtige vak is. En dat het contact en het werken met deze

doelgroep zeer betekenisvol is. Het is absoluut de moeite waard is om de (ouderen-)zorg in te gaan, om het even of dit nu in het woonzorgcentrum of in het ziekenhuis is.

Mirjam Foekema

Patiënten versus bewoners

De overstap van een woonzorgcentrum naar een ziekenhuis heeft mij doen inzien dat er echt verschil is tussen patiënten en bewoners. In het ziekenhuis zijn het echt patiënten in plaats van bewoners.

Bewoners wonen in hun huis. Het maakt niet uit of dit nu in een eigen woning of een woonzorgcentrum of verpleeghuis is. Voor deze mensen is het hun thuis. Patiënten in een ziekenhuis is een ander verhaal. Hier is het de bedoeling dat patiënten slechts enkele dagen verblijven en dan door gaan naar een revalidatieplekje of teruggaan naar huis/woonzorgcentrum/verpleeghuis.

Bewoners uit het woonzorgcentrum, waar ik vandaan kom, hebben vaak een enorme levensgeschiedenis waar zij gedurende de laatste periode van hun leven mee om moeten gaan. Bij de een lukt dit beter dan bij de ander. Als bekend gezicht in de bewonerszorg zijnde, kun je deze mensen hierbij ondersteunen. Patiënten die ik nu in het ziekenhuis op de Geriatrische Trauma Unit meemaak, maken in enkele dagen veel en soms heftige dingen mee.

Ik kan me voorstellen dat als je al op leeftijd bent (over het algemeen 70+ op deze afdeling) dat dit bijna niet bij te houden is. Pijn na een val, verplaatsen vanuit de vertrouwde omgeving naar een ziekenhuis, foto's maken, bijvoorbeeld een breuk vaststellen, verplaatsen naar een afdeling, wachten op de operatie, spanning vlak voor een operatie, wakker worden uit een operatie, terug naar een afdeling. De reacties zijn dan ook heel wisselend: De een komt bijna high van de medicatie terug en ziet overal wel de humor van in. De ander komt terug op de afdeling met veel pijn en kost het ons/de verpleging moeite om deze pijn op een juiste wijze te bestrijden. Een volgende patiënt raakt volledig van slag (delier) en moet erg goed in de gaten gehouden worden. Als deze klap door een ieder op zijn eigen wijze geïncasseerd is volgt de start van de revalidatie. Eerst even uit bed, even zitten op een stoel. Maar al gauw komt er